

عنوان مقاله:

تعیین سطوح توسعه یافتگی دهستان های شهرستان مشهد با بهره گیری از تکنیک موریس

محل انتشار:

دومین کنفرانس بین المللی توسعه پایدار، راهکارها و چالش ها با محوریت کشاورزی، منابع طبیعی، محیط زیست و گردشگری (سال: 1394)

تعداد صفحات اصل مقاله: 11

نویسندگان:

مریم قاسمی - استادیار گروه جغرافیا دانشگاه فردوسی مشهد

امین فعال جلالی - دانشجوی کارشناسی جغرافیا و برنامه ریزی روستایی

خلاصه مقاله:

با توجه به ضرورت توسعه و برابری پخشایش امکانات در واحد سطح، تحلیل سطوح توسعه یافتگی اساس کار در هر برنامه ریزی به حساب می آید. این مسأله از آن نظر حائز اهمیت است که توزیع نابرابر امکانات و خدمات باعث افزایش مهاجرت ها به شهر و مشکلاتی در نواحی روستایی خواهد شد. در واقع هدف از انجام این تحقیق تحلیل رتبه بندی دهستان های شهرستان مشهد در قالب 25 شاخص از ابعاد توسعه در گروه های جمعیتی، اقتصادی، زیر بنایی، فرهنگی و مذهبی، بهداشتی و درمانی، سیاسی و اداری، بازرگانی و خدمات، ارتباطات و حمل و نقل و آموزشی می باشد. در واقع توزیع مطلوب و برابر امکانات و خدمات در سطح ناحیه هدف نهایی تعیین سطوح توسعه یافتگی دهستان ها می باشد. روش کار در این پژوهش تحلیلی توصیفی بوده و ابعاد 9 گانه توسعه یافتگی در تحقیق با استفاده از تکنیک آماری موریس در سطح -دهستان طبقه بندی شده اند و ضریب تغییرات دهستان ها با استفاده از این دو مدل به دست آمده است. همچنین سطح بندی توسعه یافتگی دهستان ها با استفاده از نرم افزار GIS طبقه بندی شده است. نتایج این پژوهش نشان می دهد که سطوح توسعه یافتگی در دهستان های شهرستان مشهد به صورت یکسان نمی باشد و نابرابری هایی در بین این دهستان ها به لحاظ توزیع خدمات و امکانات وجود دارد، به طوری که به نتایج به دست آمده از مدل موریس دهستان ها در سه طبقه توسعه نیافته، در حال توسعه و توسعه دسته بندی گردیدند. نتایج نشان داد که دهستان های پایین ولایت، سرجام، درزاب، کنویست در مرتبه توسعه نیافته و دهستان های طوس، میان ولایت، آبروان، کارده و تبادکان در مرتبه در حال توسعه و دهستان های پیوه ژن و میامی در دسته دهستان های توسعه یافته قرار دارند

کلمات کلیدی:

سطوح توسعه روستایی، مدل موریس، نابرابری روستایی، شهرستان مشهد

لینک ثابت مقاله در پایگاه سیویلیکا:

<https://civilica.com/doc/485348>

